

Ds. J.J. van Ekeveld

Het mosterdzaadje

Preek over Mattheüs 13: 31-32

Zingen: Ps. 77 : 8

Lezen: Mattheüs 13: 31-53

Zingen: Ps. 97 : 1, 7

Zingen: Ps. 52 : 7

Zingen: Ps. 146 : 1

De tekst voor de prediking kunt u vinden in Mattheüs 13 vers 31-32.
We lezen daar:

Een andere gelijkenis heeft Hij hun voorgesteld, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mosterdzaad, hetwelk een mens heeft genomen en in zijn akker gezaaid. Hetwelk wel de minste is onder al de zaden, maar wanneer het opgewassen is, dan is het 't meeste van de moeskruiden, en het wordt een boom, alzo dat de vogelen des hemels komen en nestelen in zijn takken.

Het thema van de preek is: De gelijkenis van het mosterdzaadje.
We letten daarbij op drie gedachten:

1. Een klein begin;
2. Een krachtige groei;
3. Een wonderlijk einde.

1. Een klein begin

We willen dus allereerst stilstaan bij een klein begin. In Mattheüs 13 vinden wij verschillende gelijkenissen die de Heere Jezus tijdens Zijn omwandeling op aarde heeft uitgesproken. Allereerst komt de vraag naar boven waarom Christus gesproken heeft door middel van gelijkenissen. Matthew Henry zegt daarvan dat Hij dat deed omdat de tijd nog niet gekomen was voor een meer duidelijke openbaring

van de verborgenheden van het Koninkrijk van God. We lezen in vers 34 en 35: 'Al deze dingen heeft Jezus tot de scharen gesproken door gelijkenissen, en zonder gelijkenis sprak Hij tot hen niet. Opdat vervuld zou worden, wat gesproken is door de profeet, zeggende: Ik zal Mijn mond opendoen door gelijkenissen: Ik zal voortbrengen dingen die verborgen waren van de grondlegging der wereld.' Christus verbergt aan de ene kant de verborgenheden van het Koninkrijk van God voor Zijn vijanden, maar aan de andere kant openbaart Hij deze geheimenissen aan Zijn kinderen.

In het verband van onze tekst lezen we dat Christus gesproken heeft over de gelijkenis van twee zaaiers. De ene zaaier had goed zaad en de andere zaaide onkruid. De zaaier van het onkruid is een beeld van de duivel. Waar Christus spreekt en werkt, daar is de duivel ook aanwezig om het werk van Christus te verwoesten. Dat was vroeger zo, maar is het vandaag anders? Is satan ook nu niet bezig het Woord en het werk van Christus te verwoesten? Moeten we niet zeggen dat satan meer dan ooit bezig is met het werk van God tegen te staan? Zijn, om een voorbeeld te noemen, de moderne media geen instrument in de handen van satan?

Met het oog op het verwoestende werk van satan heeft Christus, naast de gelijkenis van het zaad en het onkruid, nog meer gelijkenissen uitgesproken. In onze tekst gaat het om de gelijkenis van het mosterdzaad. Daarnaast sprak hij de gelijkenis van het zuurdeeg. Vervolgens heeft Hij nog gesproken over de schat in de akker, de parel van grote waarde en het visnet.

Waarom heeft Christus zoveel gelijkenissen uitgesproken? Het was niet alleen voor het onderwijs van de Zijnen, maar ook met het oog op satan en zijn duivelse werk. Door het onderwijs in gelijkenissen wilde Christus de Zijnen weerbaarder maken tegenover de listen van satan, maar Hij wilde hen ook duidelijk maken dat God Zijn raadsplan volvoert. Ondanks alle tegenstand.

De gelijkenis van het mosterdzaadje waar wij nu over nadenken hoort bij de gelijkenis van het zuurdeeg, en andersom. Het is een tweeling-gelijkenis. Tweeling-gelijkenissen zijn gelijkenissen waarin dezelfde waarheid van twee kanten wordt belicht. Ze vullen elkaar

dus aan. In deze tweeling-gelijkenis gaat het over het Koninkrijk der hemelen.

‘Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen’, zei Johannes de Doper. Zo nabij, dat Johannes de Doper de Christus heeft aangewezen toen Hij stond aan de oever van de Jordaan: ‘Zie, het Lam Gods.’ Christus Zelf heeft meermalen gesproken over het Koninkrijk der hemelen en daarbij benadrukt dat Hij gekomen is om dat Koninkrijk te bevestigen door Zijn lijden en sterven. Dat Koninkrijk is geen aards Koninkrijk, maar een hemels, een geestelijk Koninkrijk. Het is het Koninkrijk van Gods genade.

Is het uw nood geworden, dat u buiten dat Koninkrijk staat om eigen schuld? Gods kinderen leren door de ontdekkende bediening van de Heilige Geest dat zij als verloren zondaren buiten dat Koninkrijk staan. Maar het mag gepredikt worden dat er doen aan is, zelfs voor de grootste der zondaren. Waarom? Omdat er een enge poort is waardoor zondaren in dat Koninkrijk komen. Het is de poort van de wedergeboorte, de poort van bekering en van geloof. Wie door die poort ingaat, wordt onderdaan van dat Koninkrijk. Dan wordt het waar, wat Christus gezegd heeft in de zaligsprekingen: ‘Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen’ (Matth. 5: 3). Ja, door wedergeboorte wordt dat Koninkrijk opgericht in ons hart. Daarom wordt ons de noodzaak van de wedergeboorte gepredikt, maar ook de mogelijkheid. Durft u rustig verder te leven zonder wedergeboorte?

In de gelijkenissen van het mosterdzaad en het zuurdeeg zien we hoe dat Koninkrijk van God zich ontwikkelt. Om dat duidelijk te maken wordt gesproken over het mosterdzaad; hoe het uitgroeit van een klein begin tot een grote boom. Het zal zijn, zoals vers 33 zegt, als een zuurdesem, ‘welke een vrouw nam en verborg in drie maten meel, totdat het geheel verzuurd was.’ Zo werkt de Heere. Dat is het wat ons in deze woorden van Christus wordt meegedeeld.

In onze tekst wordt gesproken over een mens. Die mens heeft dat mosterdzadje genomen om het te zaaien in zijn akker. Wie is die mens? Het is de Zoon van God, Die gekomen is in de menselijke natuur. Hij wordt ons hier voorgesteld als die grote Zaaier. Hij heeft die akker in Zijn bezit. Op een andere plaats wordt gesproken over een

'hof. Dan denken we aan een moestuin. Welnu, die akker, die moestuin is een beeld van deze wereld. Daar zaait Christus Zijn zaad. Daar sticht Hij Zijn Koninkrijk.

De mens uit de gelijkenis zaait dat mosterdzaad. Eén zaadje maar. Vers 32 zegt: 'De minste onder al de zaden.' Dus een heel klein zaadje. Je hebt haast een vergrootglas nodig om het te zien. Het mosterdzaad is naar alle waarschijnlijkheid het zwarte zaad van de mosterdplant, nog kleiner dan het witte zaad. In Jezus' dagen stond het bekend als het kleinste onder de zaden, onder de moeskruiden. In Lukas 17 vers 6 heeft Christus er ook over gesproken: 'Zo gij geloof hadt als een mosterdzaad, gij zoudt tegen deze moerbeziënboom zeggen: Word ontworteld en in de zee geplant, en hij zou u gehoorzaam zijn.' Dat kleine zaadje verdwijnt in de grond. Je ziet er niets meer van. Maar het ontkiemt, het groeit, het wordt al groter, al meer. De takjes worden hoger en breder. Het kleine zaadje, inmiddels een plantje, groeit de andere moeskruiden voorbij. Ja, het groeit uit alsof het een boom was.

Zo'n mosterdplant kon wel vier of vijf meter hoog worden. Hij werd de grootste van al de moeskruiden, van de tuingewassen. We moeten hier denken aan de grootste van de eenjarige moeskruiden. Dus deze groei voltrok zich binnen één jaar. De plant werd zo groot dat zelfs de vogels nestelen in de takken. Zo tekent Christus hier het kleine begin, de krachtige groei en het wonderlijke gevolg van het mosterdzaad: de drie punten van deze preek.

In de ontwikkeling van een mosterdzaad zien we het beeld van de ontwikkeling van het Koninkrijk der hemelen. Er is een heel klein begin. Wat is zo'n mosterdzaadje? Je ziet het nauwelijks. Hoe klein is het begin van het Koninkrijk der hemelen. Zo was het al onder het Oude Testament. Er waren grote en machtige koninkrijken. Denk aan Egypte, Assyrië, Babylonië, Perzië. Wat was het volk van Israël daarbij vergeleken? Niets! Niemand lette erop. Wat moest er nu groeien uit dat groepje Hebreeërs? Eerst verdrukt in Egypte, later vertrapt onder de voeten van Babel. Wat betekende Israël onder al die volken? Niet meer dan dat kleine mosterdzaadje. En toch heeft Israël Christus voortgebracht. Hij was uit Israël. De nieuwtestamentische kerk is daaruit voortgekomen.

Een mosterdzaadje dus, niet alleen in het Oude Testament, maar nog veel meer onder het Nieuwe Testament. Het was een klein en onbetekenend begin. De machtige Augustus zetelde in Rome. Wat betekende daarmee vergeleken dat kleine Kindeke, in doeken gewonden? Een klein begin in Bethlehems stal, in een voerbak voor de schapen dankzij het bevel van die grote keizer. Augustus was, zonder het te beseffen, een instrument in Gods hand dat bijdroeg aan het onbetekenende begin.

Klein en onbetekenend. Zo leek het te blijven. Een paar eenvoudige discipelen uit Galilea. Zwakke vrouwen, tollenaars, hoeren. Christus als de Man van smarten, kruipend in de Hof van Gethsemané en later hangend aan het vloekhout van het kruis. Hij had geen gedaante, noch heerlijkheid, dat we Hem begeerd zouden hebben.

Een klein mosterdzaadje. Zo was het ook toen de eerste gemeenten werden gesticht. Hier en daar een klein groepje mensen in wereldsteden als Antiochië, Korinthe en Rome. Wie wist van dat kleine hoopje christenen af? Bijna niemand toch? Wat betekenden zij in die tijd tegenover de centra van macht, wetenschap en cultuur? Wie zou denken, dat daaruit een Koninkrijk zou voortkomen dat alle machten oneindig zou overtreffen? Het was niet meer dan een mosterdzaadje.

Dat geldt ook het persoonlijk leven. Hoe klein en zwak is het begin van het nieuwe leven in het zondaarshart. In de wedergeboorte wordt het Koninkrijk der hemelen in het zondaarshart opgericht. Maar wat een klein begin. Het nieuwe leven begint als een mosterdzaadje, dat in stilte geworpen wordt in het hart. Het groeit daar in alle stilte uit. De Heere kwam tot Elia in het suizen van een zachte stilte. Namaakgodsdienst maakt vaak veel kabaal, maar het werk Gods begint in de stilte, in de verborgenheid van het hart. Een vochtig oog. Een benauwde zucht. Een snik van berouw. Handen die in de stilte gevouwen worden. Ogen die opzien naar boven.

Maar het zaadje is aan het ontkiemen. Daar ligt een jongen of een meisje 's avonds onder de dekens stilletjes te huilen en te roepen tot de Heere: 'Ik kan U niet missen, maar ik heb tegen U gezondigd. Het is rechtvaardig als U nooit meer naar mij zou omzien, maar mijn hart schreeuwt naar U.' Misschien weet niemand het, je zou het tegen niemand durven zeggen. Maar de Heere weet het. Het is als een

klein ontkiemend mosterdzaadje. Dan is daar een vader of moeder, die het zegt: 'Ik kan het zelf niet verklaren, maar wat mij een lust was, is mij tot een last geworden en wat mij een last was is mij tot een lust geworden.' Kent u het in uw eigen leven? Het werk Gods begint als zo'n klein mosterdzaadje. We kunnen het zelf doorgaans niet voor het werk van God houden, maar het ontkiemt, het leeft. Het zijn de ritselingen van het nieuwe leven.

Gods werk is in het begin als de dag der kleine dingen; als het gekrookte riet, zoals Smytegelt daarover heeft geschreven. Pas-bekeerden zijn als dat kleine lammetje dat gedragen moet worden. De profeet Jesaja zegt daarover zo mooi: 'Hij zal Zijn kudde weiden als een herder: Hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen, en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtjes weiden' (Jes. 40: 11). In het begin is er nog zo weinig geloof, zo weinig kennis, er ontbreekt nog zoveel. Maar er is een beginsel van geestelijk leven, al kunnen we het er zelf niet voor houden. Er zijn onuitsprekelijke verzuchtingen. Er zijn verborgen plaatsen waar je buigen mag voor de Heere, de God tegen Wie je gezondigd hebt. Er is een heimwee in de ziel, dat alleen vervulling vinden kan in God. Maar zelf kunt u het niet houden voor het werk Gods. Bedrieg ik mij niet? Is het wel waar, is het wel van de Heere? O, dat ik Hem vinden mocht. Wat is alles dan nog klein, verborgen als zo'n mosterdzaadje. Maar bedenk, waar de Heere werkt, wat er ook tegenop komt van buiten en van binnen, daar zal Hij het voleinden. Dat kleine zaadje heeft een drang in zich om uit te groeien.

2. Een krachtige groei

Daar letten we nu op in onze tweede gedachte. Dat kleine begin gaat krachtig uitgroeien. Immers in dat zaadje ligt heel de boom al opgesloten, met takken, bladeren en vruchten. Het zaadje groeit uit, al breder en al hoger. Zo gaat het in het Koninkrijk der hemelen. Wat is het begin klein: een Kind in een kribbe, een Man van smarten bloedend en stervend aan het kruis, eenvoudige discipelen bij datzelfde kruis die denken dat het voorgoed afgelopen is met de Zaligmaker.

Maar in de Handelingen der Apostelen lezen we hoe het Koninkrijk

van Christus groeit. De takken spruiten uit. Eén van die takken schiet noordwaarts in de richting van Antiochië, waar de volgelingen van Jezus voor het eerst christenen worden genoemd. Een andere tak kruipt westwaarts in de richting van een Macedonisch man. Het Evangelie gaat het huis van Lydia in, het groeit door de gevangenis-muren heen om de stokbewaarder te bereiken, het groeit naar de Areopagus waar Paulus predikt. Al verder, al verder, totdat tenslotte Rome wordt bereikt, de hoofdstad van het Romeinse Rijk. Het dringt door tot in het huis van de keizer, want zelfs daar zijn aanhangers van Christus. Wat een groei vanuit dat kleine zaadje.

De takken van de Evangelieboom groeiden al verder de eeuwen door. Volk na volk werd bereikt, werelddeel na werelddeel. Wat een be-moediging voor het zendingswerk. Nog steeds heeft het Koninkrijk der hemelen kracht; het slaat de takken al meer uit tot waar men ooit de wildste volken vond. Ook daar zal de Heere ontvangen aanbidding, eer en dankbare lofgezangen.

De groei van het Koninkrijk der hemelen gaat echter niet altijd even voorspoedig. De takken moeten soms in wonderlijke bochten groeien. Maar ze kruipen over alle hindernissen heen. Geen muur is te hoog, geen zee te breed, geen afstand te groot, geen tegenstand te heftig. Als de laatste nog niet is toegebracht, gaat de verkondiging van het Evangelie voort, want dit Evangelie van het Koninkrijk moet gepredikt worden over de hele aarde totdat de laatste is toegebracht.

Zoals dat kleine mosterdzaadje groeit in de hof van de schepping, zo is het ook in het hart. Het nieuwe leven kent de drang om te groeien. Het staat naar wasdom. Ook hier geldt dat stilstand achteruitgang is. Ware genade in de ziel groeit, al kunnen wij het er niet voor houden en is die groei soms ook onmerkbaar. Maar wat er ook tegenop komt, hoezeer het geestelijke leven ook bestreden kan worden, de genade zal al meer terrein winnen. Het mosterdzaadje moet uitgroeien tot een boom.

In die weg van geloofsoefeningen worden zuigelingen in de genade tot jongelingen en jongelingen tot mannen en vaders. Er is groei in Godskennis, zelfkennis en Christus-kennis. Want Hij moet wassen en ik minder worden.

Er is een opwas in Godskennis. Er is zoveel te leren, dat ik nooit uitgeleerd raak. En hoe meer ik leren mag, hoe meer ik ga verstaan hoe blind en dwaas ik in mijzelf ben en blijf. Als het daarover gaat, is er zoveel te leren dat Gods kinderen nooit uitgeleerd raken.

Dan leer ik de Heere kennen in Zijn goedheid, want Hij heeft mij nooit kwaad gedaan. Ik leer Hem kennen in Zijn dienenswaardigheid; wat is Hij het waardig gediend en gevreesd te worden. In de weg van de geloofsoefeningen leer ik Hem ook kennen in Zijn lankmoedigheid, in Zijn taai geduld. Dan ga ik verstaan dat de Heere door die lankmoedigheid keer op keer geduld heeft met een zondaar zoals ik. Ik leer Hem ook kennen in Zijn heiligheid, want Hij is driemaal heilig: 'Heilig, heilig, heilig, is de Heere der heerscharen. De ganse wereld worde van Zijn heiligheid vol.' Ik leer Hem kennen in Zijn rechtvaardigheid, zodat ik van harte moet toestemmen dat God volmaakt rechtvaardig is. Hoe meer Gods kinderen van de Heere leren kenen, hoe groter Hij wordt en hoe kleiner de mens. Niets in ons, maar alles in Hem.

Leg uw hart er eens naast. Mag u dat leven kennen? Het is zo persoonlijk tussen de Heere en ons hart.

Er is ook groei in zelfkennis. Dan leer ik mijn dadelijke zonden kennen. Ik heb gedaan wat kwaad is in Gods oog. Ik leer mijn dadelijke zonden kennen in gedachten, woorden en werken. Wat wordt het dan bitter dat we tegen God gezondigd hebben. Maar dan worden we ook bepaald bij de zonden van nalatigheid. Ik heb niet gedaan wat ik doen moest.

Zo worden Gods kinderen geleid in de verdorvenheid van hun zondaarsbestaan, zodat zij gaan leren dat het niet alleen dit kwaad is dat roept om straf, maar dat zij in zonden en ongerechtigheid geboren zijn. Gods kinderen leren hun leven zien in het licht van Gods heilige wet. Zij worden teruggeleid naar het verloren Paradijs. Weet u uit uw eigen leven wat er dan gebeurt? Dan word ik Adam voor God. Dan is Adams schuld ook mijn schuld. Zo word ik meer en meer geleid in de kennis van mijzelf. En als ik dan ga zien wat ook mijn zonden Christus hebben gekost, wordt de zonde bitterder dan ooit.

Maar dan is er ook een groei in Christuskennis. Dat is een veld waar

Gods kinderen nooit in uitgeleerd raken. Wat is het wonder groot wanneer in mijn verlorenheid de mogelijkheid van zalig worden buiten mij geopend wordt. Hoe groot is het als Christus geopenbaard wordt op de puinhoop van mijn zondaarsbestaan. Dan is er wel een begin, maar geen einde om Hem te kennen in Zijn dierbaarheid en algenoegzaamheid, in Zijn gewilligheid, in Zijn vernedering en in Zijn verhoging. Hem te kennen in Zijn drie ambten van profeet, priester en koning. Ik kom er nooit mee klaar. En hoe meer ik Hem leer kennen, hoe meer ik het ga begrijpen dat aan Hem alles gans begeerlijk is. Dat kleine begin in het hart groeit al meer uit, zoals de takken van een boom.

Er is ook groei in geloof. Dat kan een toevluchtnemend geloof zijn, zoals bij de bloedvloeiende vrouw die alleen de zoom van Zijn kleed maar aanraakte en zij werd gezond. Dat kan ook in een verzekerd geloof, zoals Paulus het gezegd heeft: 'Ik weet in Wien ik geloofd heb.' Er is groei in de hoop waardoor we leren geloven, dat het lijden van deze tegenwoordige tijd niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die ons zal geopenbaard worden. Er is ook groei in de liefde. Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van die is de liefde. Mag u daar iets van verstaan?

Denk niet dat er in het geloof geen moeilijkheden of hindernissen zijn. En u komt er achter dat de grootste hindernis vanbinnen zit, in dat eigen ik. Bovendien zit de duivel niet stil. Er kunnen tijden zijn dat die groei en opwas zo stagneert, want Gods volk kan soms ver van huis zijn. Er kunnen tijden zijn dat we geen groei waarnemen, maar slechts achteruitgang.

Maar: de HEERE Zelf staat voor Zijn kinderen in. Daarom komen zij allen thuis. Uit alle volken getrokken en voor eeuwig thuis gekomen. 'Mijn God, U zal ik eeuwig loven, omdat Gij 't hebt gedaan.' Laten we het eerst samen zingen uit Psalm 52 vers 7:

Mijn God, U zal ik eeuwig loven,
omdat Gij 't hebt gedaan.
'k Verwacht Uw trouwe hulp van boven,
Uw waarheid zal bestaan.
Uw naam is voor 't oprecht gemoed
van al Uw gunstvolk goed.

3. Een wonderlijk einde

Onze derde gedachte maakt duidelijk waar dat kleine begin en die krachtige groei op uitlopen. Daarbij willen we nu stilstaan. We hebben gehoord hoe de Heere werkt in zondaarsharten door Zijn Woord en Geest; hoe dat kleine mosterdzaadje wordt tot een grote boom, waarin zelfs vogels nestelen. Dat geldt hier in Nederland, maar ook op de zendingsvelden van deze tijd.

Hoe zal óns einde zijn? Zullen wij met de volken ingaan in het Koninkrijk Gods, of staan wij er straks eeuwig buiten? Wij zijn van kindsaf onderwezen in Gods Woord. Blijven wij achter terwijl anderen zullen wonen in het eeuwige licht?

Vogels zoeken de mosterdplant graag; ze houden van het mosterdzaad. Het is bekend dat in Israël duiven werden gevoed met mosterdzaad. Als we bedenken dat het mosterdzaad kon uitgroeien tot een hoge boom, dan is het begrijpelijk dat vogels daarin nestelden. In de Heilige Schrift wordt een hoge boom gebruikt als het beeld van een machtig rijk. In Ezechiël 17 vers 22-23 wordt het rijk van de komende Messias vergeleken bij een hoge ceder, waarin de vogels van de hemel nestelen. Iets soortgelijks moeten we bedenken bij een uitgegroeide boom van het mosterdzaad. Het begint zo klein, maar het groeit meer en meer uit.

Zo is het met het Koninkrijk der hemelen. Het groeit en groeit, meer en meer, totdat heel de aarde erdoor bereikt wordt. Het breidt zich uit tot de einden der aarde. Zelfs daar waar men ooit de wildste volken vond, zal God ontvangen, aanbidding, eer en dankbare lofgezingen, want Hij regeert en zal Zijn almacht tonen. Wat is dat een beмоediging voor allen, die in de zending werkzaam zijn of zijn geweest. Of het nu in het hartje van Afrika is, in de binnenlanden van Papoea, in Ecuador of in Cambodja, overal waar dat het zaadje wordt gestrooid, zal het vruchten dragen na kortere of langere tijd. Het is de Heere Zelf, Die er garant voor staat. En dat gebeurt in déze wereld, die zich rijp maakt voor het einde.

Want gemeente, besef het, het gaat naar de wederkomst van Christus. Wat zal dat zijn, als Hij terugkomt. Dan zal het gelden: 'Wat geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en in het hart des

mensen niet is opgeklommen, dat heeft God bereid voor degenen, die Hem liefhebben.’ Dan lezen we in Gods Woord: ‘Wij verwachten naar Zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal.’

Op de dag van Christus’ komst breekt het Koninkrijk der heerlijkheid aan. Dat Koninkrijk zal al onze verwachtingen ver overtreffen. Daar zal geen satan meer zijn, die Gods kinderen benauwt. Daar zullen geen aanvechtingen meer zijn. En wat meer is, daar zullen geen zonden meer zijn. Is dat niet de grootste verlossing voor Gods kinderen, om bevrijd te worden van de macht van de zonde en eeuwig volmaakt de Heere te loven en te prijzen? Gods kinderen zullen daar hun wens verkrijgen. Dan zal God zijn alles en in allen. De hemel en de nieuwe aarde zullen eeuwig vol zijn van Gods lof.

Het mosterdzaadje is dan uitgegroeid tot een volle boom. Johannes heeft het op Patmos gezien, die grote schare uit alle volken, die niemand tellen kan. Dat is de volgroeide boom. De machtige wereldrijken zullen dan verdwenen zijn. Maar dat kleine mosterdzaadje is zo uitgegroeid, dat de aarde vol zal zijn van de kennis des Heeren.

Zo zal het gaan met ieder kind van God. Het gaat naar de zalige volmaaktheid. Hier blijft de strijd, die zo zwaar kan zijn. Onderschat satan niet, met zijn list en lagen. Satan weet precies de zwakke plekken in het leven van Gods kinderen te vinden. Maar wat er ook tegenop komt, niemand zal Gods werk te niet kunnen doen. Het kleine begin van het werk van God in het hart groeit uit.

Hier blijft het een strijdende kerk. Hier blijven de hindernissen, de bezwaren en de zonden, die scheiding maken tussen de Heere en het hart. Hier zien Gods kinderen vaak zo weinig van die groei. Soms schijnt het alsof de duivel wint. En toch, hoe het ook gaat, het mosterdzaadje groeit. Ook al zien wij het niet, maar het groeit in deze wereld, op het terrein van zending en evangelisatie, maar ook in het hart van Gods kinderen.

Er is uiteindelijk geen zaak die er beter voorstaat dan de zaak van het Koninkrijk Gods. ‘Wat vijand tegen Hem zich kant, Zijn Hand, Zijn onweerstaanbare Hand, zal hen bekleden met schaamte en schande, maar eeuwig bloeit de gloriekroon op het hoofd van Davids grote Zoon.’ Als er één ding vaststaat dan is het dat wel. Geloven we dat in

het ontkerstende Nederland? Geloven we dat in het evangelisatiewerk en het zendingswerk?

Kinderen van God, in de eeuwigheid zal het geestelijke leven zich in volle heerlijkheid ontplooiën. Daar zal Gods kind volmaakt zijn in de liefde. Zoals de takken van die boom zich wijd en breed vertakken, zo zullen dan alle zielsvermogens zich ten volle ontplooiën tot eer van God. God in Christus zal eeuwig alle eer hebben. Die dierbare Christus zal loon hebben op Zijn arbeid. De kerk van Christus zal eeuwig Zijn lof zingen; eeuwig eindigen in de verkiezende liefde van de Vader, de verlossende liefde van de Zoon en de toepassende liefde van de Heilige Geest.

Die hoop moet al ons leed verzachten.
Komt, reisgenoten, 't hoofd omhoog.
Voor hen die het heil des Heeren wachten,
zijn bergen vlak en zeeën droog.

Wat is de gelijkenis van het mosterdzaadje dan bemoedigend. Niet alleen voor het persoonlijke leven, maar ook voor de arbeid in het Koninkrijk Gods. Deze gelijkenis zouden we kunnen noemen 'een lofzang op het kleine'. Het werk in het Koninkrijk Gods kan zo klein schijnen, zo onbetekenend, steeds weer stuitend op teleurstellingen. Wat betekent zo'n mosterdzaadje? Je kunt het zo maar wegblazen. En toch, veracht de dag der kleine dingen niet. De in ons oog kleine dingen, die onbetekenend schijnen, wil de Heere gebruiken. Een woord van vader of moeder, een klein avondgebed met uw kinderen, een eenvoudig woord van een kind van God. De Heere kan het in onze ogen kleinste gebruiken. En daarom telt het evangelisatiewerk in Nederland en het zendingswerk ver van hier. Nietige mensen kunnen iets betekenen in de dienst van de Heere.

Ja, zegt u, maar ik ben zo onbetekenend, ik weet zo weinig van het werk van God, ik kan zo opgaan in de dingen van deze wereld. Als er al iets in mijn leven is, dan is het op z'n best zo'n klein mosterdzaadje.

Denk dan terug aan de drie punten van deze preek: een klein begin,

een krachtige groei en een wonderlijk einde. Het is de Heere, Die wonderen doet. Zou het voor u dan niet kunnen? Zouden er voor de Heere hopeloze gevallen kunnen bestaan? Nee toch? Vlucht dan tot Hem en smeeK Hem: 'Is er dan, o groot Ontfermer, is er voor een nare kermer, is er voor een zondaar zoals ik, bij U nog gehoor?' Bedenk dat God Zich houdt aan Zijn Woord. Zou er voor Hem iets te wonderlijk zijn?

Hoe miniem de zaadjes ook zijn, die grote schare verlost en uit alle volken zal er komen en zal straks staan voor de troon in aanbiddende verwondering. Want die schare zal het zingen: 'Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging.' Zult u ook meezingen?

De arbeid in Gods Koninkrijk kan zo hopeloos schijnen en heeft altijd weer te maken met teleurstellingen. Wat is er bij de arbeid in Gods Koninkrijk aan onze kant veel tekort. Maar weet u wat zo'n wonder is? Gods kinderen en knechten kunnen de Heere nooit tegenvallen. Hij weet wie ze zijn. En ondanks hun gebrek en tekort wil de Heere hen gebruiken in Zijn Koninkrijk. Hun arbeid zal niet tevergeefs zijn, ook al denken ze dat zelf zo vaak. Zou de Heere niet instaan voor Zijn werk? Er zal niet één van de door Christus gekochten ontbreken. Nog is het tijd. Tijd voor een klein begin, tijd voor krachtige groei en tijd voor een wonderlijk einde. Genadetijd!

Amen.